På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.**

Koopmans Mackenzie Stuart Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. februar 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Espeditionssekretær

T. Koopmans

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 12. JANUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

Ved stævning, indgivet den 29. april 1983, har aktieselskabet »Usines Gustave Boël« (Bruxelles) og dets franske datterselskab, aktieselskabet »Fabrique de fer de Maubeuge« (Louvroil), i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag — hvorunder Domstolen har fuld prøvelsesret — til prøvelse af Kommissionens beslutning af 24. marts 1983, der blev meddelt aktieselskabet »Usines Gustave Boël«, La Louvière, Belgien, den 30. marts 1983, og hvorved denne virk-

1 — Oversat fra fransk.

somhed i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 blev pålagt en bøde på 111 024 570 BFR.

Der er nedlagt påstand om annullation af den nævnte beslutning og subsidiært om nedsættelse af bøden, og endelig forbeholder sagsøgerne sig ret til at kræve de udgifter erstattet, som de påføres på grund af den bankgaranti, som Kommissionen har krævet stillet som en betingelse for udsættelse med betalingen af bøden, indtil Domstolen har afgjort sagen.

I — I den anfægtede beslutnings artikel 1 fastlås det, at virksomheden »Usines Gustave Boël«, La Louvière, i tredje kvartal 1981 med 1 007 tons overskred sin produktionskvota for produkter i gruppe Ic og med 3 878 tons den del af denne kvota, der kunne leveres til det fælles marked, idet den nævnte kvota og kvotaandel var blevet tildelt virksomheden i medfør af den ordning, der blev indført ved Kommissionens beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 [1]. For så vidt angår fjerde kvartal, anføres det i beslutningen, at der var sket en overskridelse med 14 943 tons af produktionskvotaen for samme produktgruppe. Endelig fastlås det, at der i samme kvartal var sket en overskridelse med henholdsvis 261 og 14 921 tons af den del af produktionskvotaerne for produkter i grupperne Ia og Ic, der kunne leveres.

1. Sagsøgerne bestrider ikke, at overskridelserne har fundet sted, men har som et første anbringende til støtte for deres påstand om annullation af den nævnte artikel 1 gjort gældende, at de angivne overskridelser, for så vidt angår produkter i gruppe Ic, må tilregnes aktieselskabet »Fabrique de fer de Maubeuge«, et selskab, der retligt er uafhængigt af aktieselskabet »Usines Gustave Boël«.

Ved denne søgsmålsgrund anfægtes lovligheden af de individuelle beslutninger, hvorved kvotaerne og kvotaandelene for »Boël-gruppen« for tredje og fjerde kvartal 1981 blev fastsat.

Jeg skal bemærke, at de meddelelser, der gives hver virksomhed eller gruppe af virksomheder om hvilken kvota, der er blevet fastsat for den for et givet kvartal, eller om tilpasning af kvotaen, er individuelle beslutninger, og at kun de beslutninger, hvorved reduktionssatserne hvert kvartal fastsættes, har karakter af generelle beslutninger.

Ifølge Domstolens faste praksis [2] kan er sagsøger ikke under et annullationssøgsmål rettet imod en individuel beslutning rejse indsigelse om, at en anden individuel beslutning, som er rettet til sagsøgeren, og som er blevet endelig, er retsstridig.

Under disse omstændigheder kan de pågældende selskaber ikke anfægte lovligheden af de kommissionsbeslutninger, hvorved deres kvotaer for de omhandlede kvartaler blev fastsat. Dette anbringende kan derfor ikke tages i betragtning.

Lad mig herefter bemærke, at aktieselskabet »Fabrique de fer de Maubeuge« udgør en del af »Boël-gruppen«, der må anses som »en enkelt virksomhed«, jfr. artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1831/81/EKSF [3], som dermed med rette er

1 — EFT L 180 af 1. 7. 1981, s. 1.

2 — Senest dom af 19. 10. 1983 i sag 265/82, Usinor, præmis 7, Sml. 1983, s. 3105.

3 — »En gruppe af virksomheder, som er koncentreret efter traktatens artikel 66, anses i denne beslutning som en enkelt virksomhed, selv om disse virksomheder er beliggende i forskellige medlemsstater« (EFT L 180 af 1. 7. 1981, s. 1).

blevet tildelt den kvota, hvis overskridelse bøden er blevet pålagt for.

Der findes ganske vist et selskab ved navn »Usines Gustave Boël« med hjemsted i Bruxelles, men blandt selskabets virksomheder finder man ikke mindst aktieselskabet »Usines Gustave Boël«, der ligger i La Louvière. Sidstnævnte selskab, der således er en stålproducerende virksomhed i henhold til den i EKSF-traktatens artikel 80 indeholdte definition, kan kontrollere [1] det franske aktieselskab »Fabrique de fer de Maubeuge«, der ligeledes er stålproducent. Disse to firmaer udgør således en virksomhedskoncentration i den i artikel 66, stk. 1, forudsatte betydning, og de er et led i »Boël-gruppen« [2].

Endvidere kan der ikke tages hensyn til argumentet om, at virksomheden »Boël, La Louvière«, ikke har mulighed for at overvælte den byrde, bøden udgør, på et andet selskab inden for gruppen. Dette er et internt spørgsmål i virskomhedsgruppen [3], der ikke kan ændre noget ved en regel, der er udformet efter de særlige hensyn, der ligger til grund for kvotaordningen.

2. Ved sagsøgernes anden søgsmålsgrund gøres det blandt andet gældende, at Kommissionen ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor den afviste sagsøgernes anmodninger om *tilpasning* af kvotaerne for tredje og fjerde kvartal 1981.

Af de allerede ovenfor anførte grunde kan dette anbringende heller ikke tages i betragtning, for så vidt det vedrører de nævnte kommissionsbeslutninger. En del af søgsmålsgrunden er imidlertid, at også beslutningen om at pålægge sagsøgerne en *bøde* er utilstrækkeligt begrundet, og denne del af anbringendet må derimod kunne realitetsbehandles.

Det må imidlertid bemærkes, at det, sagsøgerne i denne forbindelse har anført, vedrører spørgsmålet om de kvotaer, der var blevet fastsat for »Boëlgruppen«, og at sagsøgerne allerede havde haft mulighed for at anfægte disse ved Domstolen. Spørgsmålet om Kommissionens manglende udtrykkelige stillingtagen til det af sagsøgerne anførte har ingen direkte sammenhæng med beslutningen om at pålægge sagsøgerne den omhandlede bøde, da denne objektivt set blot er en følge af kvotaoverskridelsen. På dette punkt er beslutningen korfattet, men tilstrækkeligt begrundet. Endelig var Kommissionen ikke i forbindelse med proceduren i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 forpligtet til at svare på alle de punkter, sagsøgerne fremførte.

3. Ved en række andre anbringender (tredje, fjerde, femte og sjette søgsmålsgrund) har sagsøgerne anfægtet lovligheden, dels af de individuelle beslutninger, hvorved der for virksomheden »Usines Gustave Boël, La Louvière«, blev fastsat referenceproduktioner og referencemængder, produktionskvotaer samt de kvotaandele, der kunne leveres til det fælles marked, for tredje og fjerde kvartal 1981, dels af de stiltiende eller udtrykkelige beslutninger, hvorved det blev afvist at foretage en tilpasning i henhold til artikel 14 i den generelle beslutning nr. 1831/81.

I forbindelse med den fjerde søgsmålsgrund gør sagsøgerne gældende, at det kriterium, Kommissionen har anvendt ved fastlæggelsen af reference-produktionen for gruppe Ic, medførte en ændring

1 — Den Høje Myndigheds beslutning nr. 24/54 af 6. 5. 1954, EFT 1952-1958, s. 16.

2 — Kommissionens beslutning af 7. 7. 1975 om det af Usines Gustave Boel SA og Helical Bar Ltd. stiftede selskab Queensborough Steel Co. Ltd.

3 — Dom af 13. 7. 1962 i de forenede sager 17 og 20/61, Klöckner og Hoesch, Sml. 1954-1964, s. 331.

i »Boël-gruppen«'s produktionsandel, der skal være faldet fra 1,16 til 0,95 %, samtidig med at visse konkurrerende virksomheder end ikke havde udnyttet deres produktionskvoater fuldt ud.

Det må konstateres, at da disse individuelle beslutninger ikke blev anfægtet inden for de foreskrevne frister og derfor er blevet endelige, kan sagsøgerne ikke under denne sag rejse indsigelse om, at de er ulovlige. Sagsøgerne kan heller ikke rejse indsigelse om, at bestemmelser i en generel beslutning, der ikke har sammenhæng med den trufne individuelle beslutning, er retsstridige.

Med hensyn til indholdet af denne søgsmålsgrund har Kommissionen med rette anført, at det anvendte system ikke kan antages at indebære nogen forskelsbehandling over for sagsøgerne, idet det er klart, at ordningen ikke kan give nogen sikkerhed for, at hver virksomhed kan opretholde den markedsandel, den har opnået, ligesom det følger af den, at der ikke må ske overskridelser, selv om disse skyldes — urealistiske — forventninger, som en virksomhed — selv i god tro — måtte have haft.

Domstolen har allerede fastslået, at udvidelsen af kvotaordningen til også at omfatte den produktion, der er bestemt til eksport, ligesom indførelsen af en leveringskvotaordning, ikke er i strid med traktaten [1], og at artikel 58 »[på ingen måde] pålægger ... Kommissionen en forpligtelse til, til skade for de øvrige virksomheder i Fællesskabet, at sikre en bestemt virksomhed den minimumsproduktion, som den finder passende efter dens egne rentabilitets- og udviklingskriterier« [2].

4. Ved den syvende søgsmålsgrund har sagsøgerne anfægtet Kommissionens stiltiende afvisning af for tredje kvartal 1981 at ville tilpasse deres referenceproduktioner for produkter i gruppe Ic og for fjerde kvartal 1981 for samtlige produkter i gruppe I.

Også her må det konstateres, at der ikke inden for de foreskrevne frister er anlagt annullationssøgsmål imod denne afvisning.

Hertil kommer, at de overvejelser, der ligger bag den frifindelsesdom, som Domstolen afsagde den 22. juni 1983 [3] i et annullationssøgsmål — der var anlagt af de samme sagsøgere inden for de foreskrevne frister — imod en beslutning vedrørende fjerde kvartal 1982, også må gøre sig gældende i denne sag.

5. Sagsøgernes ottende søgsmålsgrund er, at Kommissionen ikke svarede på den skrivelse fra den 28. oktober 1981, hvorved aktieselskabet »Usines Gustave Boël, La Louvière«, for det første anmodede om en tilpasning af produktionskvotaerne for sig selv og for »Fabrique de fer de Maubeuge« for fjerde kvartal 1981 og for det andet meddelte Kommissionen følgende: »Medmindre vi hører andet fra Dem, går vi ud fra, at De er indforstået med de ovenfor nævnte produktionskvotaer og de leveringskvotaer, der følger heraf.« Da Kommissionen ikke reagerede på denne skrivelse, måtte sagsøgerne kunne gå ud fra, at denne havde godkendt de foreslåede tilpasninger, og at sådanne tilpasninger ikke ville blive betragtet som »overskridelser«. Sagsøgerne anfører, at da Kommissionen først tog udtrykkelig stilling til anmodningerne om tilpasning af kvotaerne efter udløbet af det kvartal, anmodningerne drejede sig om, havde virksomhederne — såfremt de ville over-

1 — Dom af 7. 7. 1982, sag 119/81, Klöckner, præmis 21 ff., Sml., s. 2627; dom af 11. 5. 1983, sag 244/81, Klöckner, præmis 39-47, Sml., s. 1451.

2 — Den førnævnte dom af 11. 5. 1983, præmis 27.

3 — Sag 317/82, præmis 12, Sml. s. 2041.

leve — ikke andet valg end at overskride de kvotaer, de var blevet tildelt, og dermed pådrage sig et bødeansvar.

Heroverfor har Kommissionen med rette anført, at den manglende reaktion fra dens tjenestegrenes side ikke kan tages om udtryk for, at der skulle foreligge et stiltiende samtykke. Enhver afvigelse fra den bindende og almindelige kvotaordning må ske efter reglerne i artikel 14 i den generelle beslutning nr. 1831/81, og sådanne afvigelser kan kun indrømmes ved en udtrykkelig og begrundet individuel beslutning. Det må imidlertid beklages, at der ikke blev svaret på skrivelsen fra den 28. oktober 1981.

II — Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at bøden bør nedsættes, idet de anfører, at Kommissionen ikke har været beføjet til ensidigt og *efterfølgende* at opstille kriterier, der ikke er angivet i artikel 12 i beslutning nr. 1831/81, hvori Kommissionen selv i medfør af traktatens artikel 58, stk. 4, én gang for alle havde fastlagt bødesatserne og betingelserne for, hvornår bøderne skal pålægges.

Navnlig er der i beslutningen taget hensyn til, at »Boël-gruppen«'s aktiver oversteg dens passiver, og at de pågældende overskridelser [1] androg mere end 10 % af kvotaerne eller den del af disse kvotaer, der kunne leveres til det fælles marked (med undtagelse af overskridelserne på henholdsvis 1 007 tons for produkter i gruppe Ic og 161 tons for produkter i gruppe I a). Derimod undlod Kommissionen at tage hensyn til, at denne gruppe, i modsætning til andre virksomheder, var blevet omdannet uden støtte fra det offentlige.

For så vidt disse klagepunkter måtte kunne antages til realitetsbehandling, kan de efter min opfattelse ikke lægges til grund, idet jeg i denne forbindelse henviser til de betragtninger, der er indeholdt i Domstolens domme af henholdsvis 18. marts 1980 i sagen Valsabbia m.fl. [2] og 11. maj 1983 i sagen Klöckner [3].

Lad mig afslutningsvis bemærke, at den førnævnte artikel 12, fortolket i lyset af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, på ingen måde udelukker, at Kommissionen lader bødens størrelse afhænge af de konkrete omstændigheder omkring den pågældende overtrædelse [4]. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen netop taget hensyn til virksomhedens tidligere optræden.

Jeg mener på denne baggrund, at der ikke er grundlag for en nedsættelse af bøden, og at der derfor ikke bør gives sagsøgerne medhold i deres påstand herom.

Sammenfattende skal jeg foreslå, at sagsøgte frifindes, og at sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

1 — Virksomheden »Usines Gustave Boël SA, La Louvière«, var allerede den 24. 11. 1982 blevet pålagt en bøde for en overskridelse med 2 581 tons af den produktionskvota for andet kvartal 1981 for produkter i gruppe I, der var blevet meddelt virksomheden.

2 — De forenede sager 154/78 ff., Sml. 1980, s. 907, præmis 159, »Når henses til de bødesatser, Kommissionen kan anvende i henhold til traktatens artikel 64 — bøder op til det dobbelte af værdien af de ulovlige salg — har Kommissionen imidlertid med de satser, den besluttede at anvende — nemlig ... 10 % for underskudsgivende mellemstore virksomheder ... — taget rimeligt hensyn til de faktiske omstændigheder«.

3 — Sag 244/81, præmis 36-38, Sml. 1983, s. 1451.

4 — Jfr. dom af 16. 11. 1983 i sag 188/82, Thyssen, præmis 20, Sml. 1983, s. 3721.